

λεπτοφυεῖς καὶ λευκαὶ προσήρχοντο μετὰ
συστολῆς, ἵνα χορηγήσωσι ζηλοτυπίας εἰς
χαρίεντας προσωπιδοφόρους. Καὶ ἔτι πλέον
νεάνιδες δὲν ἐφοβοῦντο νὰ παρουσιάζωνται
εἰς ἀγνώστους. Τοιοῦτόν τι συνέβη τῷ Λου-
δοβίκῳ Καρράς.

Ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολὴ τοῦ περιφήμου
ζωγράφου ἐξηγεῖ θαυμασίως τὸ εὐχαρι καὶ
μυθῶδες τῶν κατὰ τὰς ἀπόκρεως ἰταλικῶν
ἐθίμων. Τὴν 15 λοιπὸν Φεβρουαρίου 1617
τάδε συνέβαινον ἐν Βολωνίᾳ.

α' Ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τῆς ἀπόκρεω
ἡ περὶ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον
ἡ εἰσήγαγόν τινες εἰς τινὰ οἰκίαν γυναῖκα
ἡ μεταμφιεσμένην, ἕνεκα τῆς στολῆς καὶ
ἡ τοῦ προσώπου αὐτῆς, ὅντος ἀσκεποῦς, ἀγ-
γέλῳ τοῦ παραδείσου ὁμοιάζουσαν. Καὶ
ἡ ἢ μὲν κεφαλὴ αὐτῆς ἦν δαφνοστεφής, αὐτὴ
ἡ δ' ἐλευκοφόρει καὶ ἡ στολή της ἦν περι-
σφῆμως ἐζωγραφημένη. Ἐκράτει σάλπιγγα,
ἡ δι' ἧς ἤρξατο σαλπίζουσα κατὰ τὴν εἰς τὸ
ἡ δωμάτιον, ἔνθα εὐρισκόμενην, εἰσοδόν της,
ἡ ὥσει ἀνῆγγελε τὴν ἄφικίν της. Εἵτα δὲ
ἡ μετὰ παρθενικῆς χάριτος μοὶ ἀπηύθυνέ
ἡ τινὰς στίχους, συνοδεύουσα τοὺς λόγους
ἡ μετ' ἐκφράσεως καὶ κινήσεων τοσοῦτον εὐ-
ἡ υπρεπῶν, ὥστ' ἐνόμιζον, ὅτι ἡ ποίησις κα-
ἡ τῇλθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἵνα μὲ ἡδύνῃ. Μοὶ
ἡ ἐπέηλθε λοιπὸν ἡ ἰδέα νὰ παρακαλέσω τὸν
ἡ Κύριον ἡμῶν νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν
ἡ μοῦσαν αὐτῆς, ἵνα ψάλλω τοὺς ἐπαίνους τῆς
ἡ νεάνιδος ταύτης, τῆς ἐν τῇ λάμψει τοῦ
ἡ παρθενικοῦ της κάλλους εὐρισκομένης καὶ
ἡ ἐκτὸς τούτου ὑπὸ θαυμασίου γυναικείου
ἡ ἀναστήματος κοσμουμένης. Ἡ νέα αὕτη
ἡ δὲν ὑπερβαίνει τὰ δεκαπέντε ἢ δεκαεῖς
ἡ ἔτη, καὶ οἱ λόγοι αὐτῆς εἰσὶ τοσοῦτον ἡδεῖς
ἡ καὶ χαρίεντες, ὥστε οὐδέποτε ἐγὼ ἤκουσα,
ἡ οὐδ' ἐπὶ τῆς σκηνῆς, νὰ ἀπαγγέλλωσι τόσῳ
ἡ καλῶς, μετὰ σχηματοποιίας καὶ κινήσεων
ἡ τοσοῦτον προσηκόντων. Ὀνομάζεται ἡ κόρη
ἡ Ἀγγελικὴ. »

Τὴν σήμερον ἡ Ἑνετία δὲν εἶναι πλέον
τοσοῦτον εὐθυμος καὶ ζωηρά· διότι ἡ γερ-
μανικὴ φυλὴ ἐσωφρόνησεν αὐτήν.

Ἔπεται τὸ τέλος.)

Δ. ΔΕΒΙΔΗΣ.

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ (1).

Ὁ Μενάλκας καταβαίνει πρῶταν τινὰ τὴν κλίμακα, ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ ἐξέρχεται. Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει δρομαίως· τί ἄρά γε συμβαίνει; Ἐμαθε παρὰ τοῦ γείτονός του, ὅστις ἐκ τοῦ παραθύρου διὰ μεγάλων κραυγῶν καὶ χειρονομιῶν μόλις ἤδυνήθη νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ, ὅτι ἐβάδιζε φέρων νυκτικὸν σκοῦφον καὶ ἔχων ἐξυρισμένην τὴν μίαν μόνην παρειάν. Ἐξέρχεται πάλιν σκεπτικὸς ὡς πρότερον, νομίζων ὅτι διωρθώθησαν αἱ μικραὶ ἐκεῖναι ἀπροσεξίαι, ἀλλ' οὔτε περιλαίμιον ἔχει, οὔτε τὰ ὑποδήματα εἰσὶν ὁμοειδῆ· διέρχεται δὲ ἀτάραχος πρὸ τῶν καφενειῶν καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς φέρων περισκελίδα χαίνουσιν περὶ τὴν γαστέρα καὶ ἐκθέτουσαν εἰς τὰ βλέμματα πάντων τὴν λευκότητα ἢ ῥυπαρότητα τοῦ ἐσωθράκου.

Περιπατῶν ἐν πλατείαις αἴφνης προσ-
πταίει δεινῶς τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ στῆθος· ἀ-
νοίγει καλῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οἶονεὶ ἐ-
ξυπνῶν, βλέπει ὅτι εὐρίσκεται πρὸ τῆς κε-
φαλῆς ἵππου ἡρέμα σύροντος ἄμαξαν, ἢ ὁ-
πισθεν ἐργάτου φέροντος ἐπ' ὤμων ξύλα
μακρά. Τὸν εἰδὼν ποτε προσπταίσαντα τὸ
μέτωπον κατὰ τυφλοῦ, περιπλακέντα εἰς
τὰς κνήμας ἐκείνου καὶ μετ' ἐκείνου πεσόν-
τα ὑπτίως.

Ζητεῖ, μεμψιμοιρεῖ, κραυγάζει, ὀργίζεται, καλεῖ τοὺς ὑπηρετάς τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. Τοῦ τὰ χάριον ὁλοῦ, τοῦ τὰ ἀνακατόνουν ὁλοῦ. Θέλει τὰ χειρόκτια, ἄπερκρατεῖ ἐν τῇ παλάμῃ, τὸν πῖλον, ὃν ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· μάχεται τῷ παιδί ὅτι δὲν ἠγόρασε

(4) Περὶ ἀφηρημένου ὁμιλεῖ ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ ἀναίσθησις, ἀλλὰ βραχέα τινα, ἀφείδως, ὡς φησὶν ἐν προοιμίῳ, τὸ πολλὰ περὶ τοῦ πράγματος λέγειν· κρεῖττον δὲ ὁ Δαβρυέρος ἐν τῷ XI κεφ. τῶν χαρακτήρων. Καί- περ ἱκανὰ μεταβαλὼν καὶ πολλὰ προσθεῖς, ἡ- κολουήθησα ὅμως εἰς τὰ πλεῖστα τὸν δεύτερον διότι ἀδύνατον φαίνεται τὸ περιγράφειν ἐπιτυ- χῶς ἐξ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ διαφόρως, τὸν αὐτὸν χαρα- κτήρα.

σικυούς, μεσοῦντος τοῦ χειμῶνος. Ἐπιπλήττει τὴν σύζυγον ὡς μηδ' ὅλως φροντίζουσιν νὰ τὸν ἐφοδιάσῃ δι' ἐνὸς τοῦλάχιστον χειρομάκτρον, ἐν ᾧ ἡ μακρόθυμος αὕτη γυνὴ θέτουσα ἐκάστην πρωΐαν δύο χειρόμακτρα εἰς τὰ θυλάκιά του, τὸ ἐσπέρας οὐδ' ἐν εὐρίσκει ἐνίοτε. — Καὶ ποῦ εἶνε ἡ καπνοθήκη μου; — Τί! ἔχασες καὶ αὐτήν; ἀπαντᾷ ἡ σύζυγος· δὲν παρῆλθεν ἔτι ἐβδόμας, ἀφ' οὗτου ἔχασες τὴν ἄλλην. Ἄ! νὰ σὲ εἰπῶ δὲν προσέχεις διόλου τὰ πράγματά σου· τὰ ρίπτεις εἰς τὰ καφενεῖα, τὰ ρίπτεις παντοῦ· μὴ δὲν ἤλθες προχθὲς τὰ μεσάνυκτα ἐκ τοῦ θεάτρου ἄνευ πύλου, ἄνευ ἐπενδύτου; Τί κατὰστασις εἶνε αὕτη; παρ' ὀλίγον νὰ πάθῃς καὶ πνευμονίαν. — Ποῖος ἔπαθε πνευμονίαν; ἀποκρίνεται ὁ Μενάλκας, μηδὲν ἐννοήσας τῶν λεγομένων.

Ἀγοράζει τι ἐκ καταστήματος καὶ ἐξέρχεται. — Κύριε, δὲν ἐπληρώσατε, κρᾶζει ὁ ὑπάλληλος τρέχων κατόπιν του. — Ἄ! δὲν πειράζει, σᾶς παρακαλῶ, δὲν πειράζει· ἰδοὺ πόσα θέλετε; ἀπαντᾷ ὁ Μενάλκας, ἐννοῶν ὅτι ζητεῖ συγγνώμην. Διευθύνεται ἄλλοτε εἰς ἕτερον κατάστημα, ἀγοράζει καὶ πληρώσας ἀπέρχεται· μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπιστρέφει πνευστιῶν. — Κύριε, δὲν σᾶς ἐπλήρωσα; σᾶς παρακαλῶ, πόσα θέλετε; Ἐτρεχε νομίζων ὅτι ἐκκινεῖ πάλιν ὑπάλληλος τις ζητήσων χρήματα.

Ποσάκις δὲν ἔλαβεν ὁ Μενάλκας ὁδηγόν, ὅπως εὖρῃ τὴν οἰκίαν του. Καταβαίνων ποτὲ κλίμακα ὑπουργείου τινός, ἀπαντᾷ πρὸ τῆς πύλης ἄμαξάν· εἰσπηδᾷ δρομικῶς, βέβαιος ὡς ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἄμαξαν ἣν ἐμισθώσατο καὶ ἥτις τὸν περιμένει ὀλίγῳ ἀπώτερον. Ὁ ἄμαξηλάτης ἐλαύνει, νομίζων ὅτι φέρει τὸν κύριόν του εἰς τὸ οἶκον. Πηδᾷ τότε ὁ Μενάλκας ἐκ τῆς ἁμάξης, διατρέχει τὴν αὐλὴν, ἀναβαίνει τὴν κλίμακα, διέρχεται τὸν ἀντιθάλαμον, τοὺς θαλάμους, τὸ γραφεῖον, οὐδὲν αὐτῷ φαίνεται καινοφανές ἢ ἀλλότριον· κάθηται, ἀναπαύεται, εἶνε ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ἐντούτοις φθάνει ὁ οἰκοδεσπότης· ὁ Μενάλκας ἐγείρεται προθύμως πρὸς ὑποδοχὴν ἐκείνου, τὸν περιποιεῖται εὐγενέστατα, τὸν παρακαλεῖ νὰ καθήσῃ καὶ πράττει πᾶν ὅτι νομίζει καθήκον εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς. Ὁμιλεῖ, ρεμβάζει καὶ πάλιν ὁ-

μιλεῖ· ὁ οἰκοδεσπότης στενοχωρεῖται καὶ ἐκπλήττεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς πάσχει καὶ ὁ Μενάλκας· σκέπτεται ὅτι ἔχει πρὸ αὐτοῦ ἄνθρωπον ὀκνηρόν καὶ πληκτικόν, ἐλπίζει ὅμως ὅπως δῆποτε ὅτι θὰ ἀναχωρήσῃ τελευταῖον καὶ ὑπομένει. Μόλις, ὅταν ζητήσας νὰ δώσῃ διατάγας ἐκράξεν ἐπανειλημμένως τὸ ὄνομα τοῦ ἰδίου ὑπρέτου, μανθάνει ἐκπληκτος παρὰ τοῦ οἰκοδεσπότης ὅτι οὐδὲν δικαίωμα ἔχει τοῦ προστάττειν ἐν ἀλλοτρίῳ οἴκῳ. Τὴν δὲ ἐπιούσαν ὁ ἄμαξηλάτης μετὰ πολ-λοῦ μόχθου κατορθοῖ νὰ πείσῃ αὐτὸν ὅτι μὴ πληρωθεὶς ἀνέμενε μέχρις ἐσπέρας τὴν ἐξοδὸν του πρὸ τοῦ ὑπουργείου.

Ἄλλοτε τρέχει εἰς ἐπίσκεψιν Κυρίως τινός· ἐντὸς ὀλίγου πείθεται ὅτι αὐτὸς δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν καὶ ὅμως κάθηται εἰς τὴν ἀναπαυτικωτέραν ἑδραν, μηδ' ὅλως σκεπτόμενος νὰ παραχωρήσῃ ταύτην. Εὐρίσκει ἔπειτα ὅτι ἡ Κυρία μνηκύνει πολὺ τὰς ἐπισκέψεις αὐτῆς· περιμένει πᾶσαν στιγμὴν νὰ τὴν ἴδῃ ἐγείρομένην, ὅπως εὐμενὴ ἐλεύθερος, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο παρατείνεται ἐπὶ πολὺ, ἐπειδὴ τῆς νυκτός ἤδη ἐπελθούσης αἰσθάνεται ὀρεξίν διὰ τὸ δεῖπνον, παρακαλεῖ ἐν θερμῶς τὴν Κυρίαν νὰ μείνῃ, ὅπως συνδειπνήσωσιν. Ὁ πλατὺς γέλως ἐκείνης φέρει εἰς συναίσθησιν τὸν Μενάλκαν.

Διηγοῦνται ὅτι τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ γάμου του, λησμονήσας καὶ νύμφην καὶ καθήκοντα νεονύμφου, παρεκάλει φίλον τινὰ νὰ διέλθῃσιν τὴν νύκτα ἐξω τῆς πόλεως πρὸς θήραν λαγῶν. Μετὰ τινὰ ἔτη ἡ συμβία ἐκπνέει εἰς τὰς ἀγκάλας του· παρίσταται ἐν τῇ κηδείᾳ ὀλοφυρόμενος· τὴν δὲ ἐπιούσαν ὅταν ἡ ὑπρέτρια λέγῃ ὅτι παρετέθη ἡ τράπεζα, ἐκεῖνος ἐρωτᾷ, εἴν ἡ σύζυγός του ἦνε ἐτοίμη καὶ εἴν εἰδοποιήθη.

Πρωΐαν τινὰ σπεύδει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, βλέπει δίσκον πρὸ τῆς εἰσόδου, τείνει τὴν χεῖρα ὅπως λάβῃ ἀντίδωρον, ἀλλὰ μετ' ἀπορίας βλέπει τὴν παράδοξον ἰλαρότητα τῶν παρισταμένων, πρὶν ἡλίσθαι ὅτι μασὰ νόμισμα χαλκοῦν. Προχωρεῖ ἐντούτοις καὶ μηχανικῶς ἵσταται πλησίον κηροστασίου· οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησάν που ἤδη καὶ φαίνονται μὴ ἔχοντες θέλησιν νὰ στραφῶσιν ἀλλαχοῦ· αἱ λαμπάδες στάζουσιν ἀφθόνως

ἐπὶ τοῦ ἐπειδύτου τοῦ Μενάλκα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν του· μικρὰ δὲ κίνησις τῆς κεφαλῆς τίθησιν εἰς ἐπαφὴν τὴν ἀκτένιστον αὐτοῦ κόμην πρὸς μικρὸν κνήριον. Αἰφνης αἰσθάνεται δύο στιβαρὰς χεῖρας ἐπιτριβούσας τὸ κρανίον του· ἐκπληκτος ἐπὶ τοιαύτῃ ἀσθαθείᾳ στρέφει βλέμμα ὀργίλον πρὸς τὸν ἄγνωστον νεανίαν τὸν ἐξακολουθοῦντα ἔτι τὴν τριβὴν, ὅτε μαρτάνει ὅτι ὀφείλει καὶ χάριτας εἰς αὐτὸν ὡς ἐκτελοῦντα χρέη πυροσβέτου καὶ δυνηθέντα νὰ σώσῃ τὰ δύο τρίτα τῆς κόμης. Δυστυχῶς πάσχει δεινὴν συνάγχην, διότι τὴν προτεραίαν νύκτα εἶχε λησμονήσει νὰ λάβῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἐφάπλωμα. Εἰς ἕκαστον κύριε ἐλέησον εἶνε ἡναγκασμένος ν' ἀπομαχθῇ· τὰ δύο χειρόκτια ἅπερ κρατεῖ εἰς χεῖρας ἀντικαθιστῶσιν ἀλληλοδιαδόχως τὸ χειρόμακτρον, τὸ ὁποῖον ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον ἀναπαύεται ἐν τῷ θυλακίῳ. Τὴν θλιβεράν ταύτην ἐναλλαγήν μολὶς ἀναγνωρίζει, ὅταν ἐξελθὼν τῆς ἐκκλησίας προσπαθῇ ὑπὸ τὰ σταζόντα ἐκείνα χειρόκτια νὰ καλύψῃ τοὺς δακτύλους. Προχωρήσαντα ὀλίγα βήματα κύριός τις τὸν σταματᾷ καὶ ἐρωτᾷ μειδιῶν μὴ τυχὸν ἔλαβε τὴν μίαν τῶν ἐμβάδων (παντούφλα) τοῦ ἀρχιερέως. Ὁ Μενάλκας σκαλίζεται καὶ πραγματικῶς ἐξάγει ταύτην ἐκ τινος θυλακίου· τὴν εἶχε λάβει ἀντὶ τῆς καπνοθήκης του, ὅτε ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὸν ἀρχιερέα, ἀσθενῆ ὄντα καὶ καθήμενον παρὰ τῇ ἐστίᾳ.

Ἐὰν ὁ Μενάλκας παίζων τάβλι ἐν καφενείῳ ζητήσῃ ὕδωρ, καταπίνει τοὺς πεσποὺς ῥίπτων τὸ ποιτήριον κατὰ τοῦ στήθους τοῦ μεθ' οὗ παίζει. Ἐὰν εὐρεθῇ ἐν δωματίῳ φίλου, πτύει ἐπὶ τῆς κλίνης ῥίπτων κατὰ γῆς τὸν πῖλον καὶ νομίζει ὅτι πράττει ὅλως τοῦναντίον. Θερμὴν τινα ἐσπέραν τὸν εἶδον κατὰ τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς· ἐβάδιζεν ὑπὸ ἀλεξήλιον· διότι ἐκτεθείς ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὰς θερμὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας ἠδυνήθη τυχαίως μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου νὰ σκεφθῇ ὅτι κακῶς πράττει ἐξ ἐρχόμενος ἄνευ ἀλεξήλιου, καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον. Συνέβη δὲ ποτε ἐν μέσῃ πλατεῖᾳ νὰ ῥίψῃ ἡσύχως, ὥσπερ πρᾶγμα τι ὁ χληρὸν καὶ ἄχρηστον, μεταξωτὸν ἀλεξίβροχον ὅπερ ἐκράτει ὑπὸ μάλης.

Ὁ αὐτὸς γράφει ἐκτενῆ ἐπιστολὴν, βιαζόμενος δὲ νὰ γράψῃ καὶ δευτέραν ἀντὶ ἅμμου ἐπιχέει μελάνην. Δυσφορεῖ ἀναγκαζόμενος νὰ καθάρισῃ τὸ γραφεῖον καὶ εὖρη καθαρὸν χάρτην, ὅπως ἐκ νέου γράψῃ τὰς ἐπιστολάς, ἀλλὰ τέλος προσθάνει· σφραγίζει καὶ ἐπιγράφει ἄμφοτέρας. Τὴν ἐτέραν τούτων λαμβάνει ὑπουργός, ὅστις ἀποσφραγίζων ἀναγινώσκει. *Κύρ Κώστα, μὴ λησμονήσῃς, μόλις λάβης τὴν παροῦσαν, νὰ μοῦ στείλῃς διὰ τὸ ἄλογον τὸ ἄχυρον ποῦ ὑπεσχέθης.* Χωρὶς δὲ τις τὴν ἐπιούσαν λαμβάνει τὴν ἐτέραν, ἐν ᾗ ἀναγινώσκει. *Κύριε ὑπουργέ, θεωρῶ καθήκον μου νὰ μεταχειρισθῶ ὑπὲρ ὁμῶν πᾶσάν μου τὴν ἐπιρροὴν κατὰ τὰς ἐκλογάς, ὅπως μὴ στερηθῇ ἡ πατρίς λειτουργοῦ τοσοῦτον δραστηρίου καί.....*

Ἀλλὰ διατὶ ἀλγεῖ αἰωνίως τὴν γλῶσσαν; Ἐρωτήσατε τοὺς παῖδάς του, οἵτινες ἀπλῆτως προχθὲς ἐγέλων βλέποντες τὸν πατέρα των ῥίπτοντα ὑπ' ὀδύνης τὸ σκυφίον ἀφ' οὗ ζέοντα καφέν ἀπνευστί ἐρρόφησεν· ἡ ἐρωτήσατε τοὺς φίλους, εἰς οὓς κατέστη σύνηθες πλέον νὰ βλέπωσι τὸν Μενάλκαν θέτοντα εἰς τὸ στόμα τὴν καίουσαν ἄκραν τοῦ σιγάρου.

Καταβαίνει ποτὲ ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως, ἕτερος ἀνέρχεται εἰς ὃν λέγει. — Βρὲ ἀδελφε, σὲ ἐζήτουν πρὸ πολλοῦ. Καὶ εὐθύς λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος, ἀναγκάζει νὰ τὸν ἀκολουθῇ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Πρώτου, εἰς τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου· παρατηρεῖ μετὰ θρησκευτικῆς προσοχῆς τὰ ἐλάχιστα λείψανα τῶν ἀνδριάντων καὶ τῶν ἀναγλύφων· προχωρεῖ, ἐπιστρέφει, θαυμάζει τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀμφιθεάτρου· τέλος παρατηρεῖ καὶ ἐκεῖνον, ὃν ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ τετάρτου σύρει μεθ' ἑαυτοῦ· ἀπορεῖ ὅτι εἶναι ἐκεῖνος· οὐδὲν ἔχει νὰ εἴπῃ, ἀφίνει τὸν βραχίονά του ἀποτόμως καὶ στρέφει ἄλλαχού.

Συχνότατα συναντῶν τινα καθ' ὁδὸν ἀπειθύνει αὐτῷ οἰανδήποτε ἐρώτησιν, πρὶν δ' ἐκεῖνος προφθάσῃ ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Μενάλκας εὐρίσκεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ. Ἡ τρέχων σὰς ἐρωτᾷ πῶς ἔχει ὁ πατήρ σας· τὸν ἀποκρίνεσθε μετὰ θλίψεως ὅτι ἀσθενεῖ βαρέως, καὶ ἐκεῖνος σείων τὸν πῖλόν του φωνάζει, — Χαίρω πολύ. Ἡ σὰς πλησιάζει καθ' ὁδόν, λέγων ὅτι ἤρχετο ἀκριβῶς ἐκ τῆς

οικίας σας, ὅτι χαίρει πολὺ ἐπὶ τῇ τυχαίᾳ ταύτῃ συναντήσει, ἐπειδὴ σπουδαία καὶ κατεπείγοντα πράγματα ἔχει νὰ σᾶς ἀνακοινώσῃ. Βλέπει τότε τὴν χειρὰ σας. — Μπα! ἔχετε βλέπω ὡραῖον δακτύλιον· πόσα τὸν ἠγοράσατε; Σᾶς ἀφίνει συγχρόνως ἐξακολουθῶν τὴν πορείαν του.

Ἐν πολυαριθμῷ συναναστροφῇ πλησιάζει ἐπίσημον κύριον, ὅπως τὸν συγχαρῇ ὅτι δὲν ὑπῆγεν εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τῶν ἀνακτόρων. — Πλήττεται τις μᾶλλον ἢ εὐχαριστεῖται εἰς αὐτοὺς τοὺς χορούς· ἐθιμοταξίαι, βελάδαι γελοῖαι, ἔξοδα. Βλέπει ἄλλους φίλους, ὁμιλεῖ περὶ ἄλλων· εἶτα στρέφων πρὸς τὸν πρῶτον Κύριον· ἀλλὰ δὲν μοι εἶπατε πῶς διασκεδάσατε χθὲς εἰς τὸν χορὸν, οὔτε μὲ ποίας ἐχορεύσατε. Ἀρχεται ἔπειτα διηγήσεώς τινος, ἣν λησμονεῖ νὰ φέρῃ εἰς πέρας· σιωπᾷ, μειδιᾷ μόνος καὶ καγχάζει διὰ παλαιότατον συμβάν, ὅπερ παροδικῶς ἐνθυμεῖται· ἀπαντᾷ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, ὑποτονθορίζει ἀσμάτιον, σφυρίζει, ἐκτείνεται ἀναπαυτικώτατα ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, χασμαῖται ἐπανειλημμένως, ἐκπέμπει πενθιμώτατον στόνον, νομίζει ὅτι εἶνε μόνος.

Προσκληθεὶς εἰς γεῦμα ἐπισωρεύει βαθμυδὸν πρὸ αὐτοῦ ὅλας τὰς μερίδας τῶν ἄρτων τῶν παρακαθημένων, εἰς οὓς οὔτε μαχαίρας οὔτε περόνας ἀφίνει νὰ ἀπολαύσωσιν. Ἐν τῷ μεταξὺ λαλῶν λαμβάνει τὸ μέγα κοχλιάριον τοῦ ζωμοῦ πλήρες, τὸ φέρει εἰς τὸ στόμα καὶ οὔτε ἐκπλήττεται βλέπων τὸν ζωμὸν πλημμυροῦντα τὰ καινουργῇ ἐνδύματά του. Λησμονεῖ νὰ πῇ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος· ἐὰν δὲ παρακληθῇ εἰς τοῦτο παρὰ τοῦ ξενίζοντος καὶ εὖρη ὅτι ὑπερεπλήρωσαν τὸ ποτήριόν του, χύνει τὸ ἥμισυ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ καθημένου πίνει τὸ ἕτερον ἥμισυ ἡσυχῶς καὶ δὲν ἐννοεῖ πῶς οἱ λοιποὶ καγχάζουσι, διότι ἔχυσε τὸ περισσὸν τοῦ οἴνου κατὰ γῆς.

Κατὰ τύχην εὐρίσκεται μετὰ τινος χήρας· ὁμιλεῖ περὶ τοῦ μακαρίτου ἀνδρός της ζητῶν νὰ μάθῃ πῶς ἐξέπνευσεν. Αἱ ἐρωτήσεις αὗται ἀνανεοῦσι τὰς ὁδύνας τῆς γυναικός· μετὰ δακρύων καὶ ὀλολυγμῶν ἐξιστορεῖ τῷ Μενάλκῃ τὴν ἀσθένειαν τοῦ μακαρί-

του μεθ' ὅλων τῶν λεπτομερειῶν, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς παραμονῆς τοῦ πυρετοῦ καὶ φθάνουσα μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τῆς ἀγωνίας· ἐκεῖ διπλασιάζει τοὺς ὀδυρμούς καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν περιγραφὴν τῆς λαμπρᾶς κηδείας, τοῦ τάφου, ὃν ἠγόρασε μὴ φρεσθεῖσα χρημάτων, ἀναπτύσσουσα ἐν ἐπιλόγῃ τὸ σχέδιον τοῦ μνημείου, ὅπερ θέλει ἀνεγείρει εἰς τὸν μοναδικὸν ἐκείνον σύζυγον. Ὁ Μενάλκας, ὅστις προσηλῶν τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς χήρας ἐφαίνετο ὅτι ἐπρόσεχεν ἐν συγκινήσει, ἐρωτᾷ τότε, — Μόνον λοιπὸν αὐτὸν εἶχετε, Κυρία;

Δίδει διαταγὰς νὰ ἐτοιμάσωσι ταχέως τὸ πρόγευμά του; ἀφίνει καὶ τράπεζαν καὶ ὁμοτραπέζους πρὶν ἢ παραθέσωσι τὰ ἐπιδόρπια. Ἐξέρχεται πεζὸς φοβηθεὶς μὴ ἀργήσει, μέχρις οὗ ἐτοιμάσωσι τὴν ἄμαξαν· τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸν βλέπει τις πανταχοῦ τῆς πόλεως ἐκτὸς ἐκεῖ, ὅπου ὑπεσχέθη νὰ εὔρεθῇ δι' ὑπόθεσιν, ἥτις τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐγερθῇ περὶ τὸν ὄρθρον. Τὸν ἀκούετε κραυγάζοντα ἐν παραφορᾷ; Ζητεῖ τὸν ὑπηρέτην του. — Πῶς ἀφίνει τὸ ἔργον του καὶ τρέχει ἄφαντος; τί γίνεται; ἄς μὴ παρυσιασθῇ πλέον ἐνώπιόν μου, θὰ τὸν διώξω ἀμέσως. Ὁ ὑπηρέτης φθάνει· τὸν ἐρωτᾷ ὀργίλως πόθεν ἔρχεται, ἐκεῖνος ἀπαντᾷ ὅτι ἔρχεται ἐκ τοῦ μέρους, ὅπου εἶχε σταλῇ, καὶ συγχρόνως καταλεπτῶς ἀφηγεῖται τὰ τῆς ἀποστολῆς του. Τὸν ἀναγγέλλει τις ὅτι στενός του φίλος ἀπέθανεν. Ὁ Μενάλκας σείων τὴν κεφαλὴν καὶ δακρύων στενάζει λέγων, — Καὶ εἰς ἔτη πολλά! μετ' ὀλίγας ὥρας τὸν εὐρίσκει τις εἰς ζαχαροπλαστεῖον, ὅπου καθημένος ἀτάραχος προσβλέπει διερχομένην τὴν πένθιμον συνοδίαν τοῦ νεκροῦ, εἰς ὃν ἐν τούτοις εἶχεν ἐτοιμασθῇ νὰ δώσῃ τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν.

Κατὰ παράκλησιν τῆς μητρὸς του κατέβη ποτὲ εἰς Πειραιᾶ, ὅπως προῦπαντήσῃ τὴν ἀδελφὴν του ἐρχομένην ἐκ Μασσαλίας. Εἰσέρχεται εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ζητῇ τὴν ἀδελφὴν διευθύνεται πρὸς τὴν πρῶραν, ὅπου ἴσταται θαυμάζων τὴν δροσερὰν αὔραν τῆς θαλάσσης· μετ' ὀλίγον βλέπει πλῆθος ναυτῶν ἀνελκυόντων τὴν ἀγκυραν. Εὐρίσκει τὸ θέαμα θαυμαστότερον ἔτι καὶ ὅλως ἐν ἐκτάσει μόλις περὶ τὴν

ἄκραν τοῦ Σουνίου αἰσθάνεται ὅτι θὰ ἴδῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐν τούτοις ἡ οἰκογένειά του, εἰς ἣν ἡ ἀδελφὴ ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν εἶδε τὸν Μενάλκαν, θρηνοῦσα ἀπαρηγορήτως ἐμελλε νὰ καλέσῃ ῥάπτριαν, βραφέα καὶ ῥάπτην, ὅπως πάντα τὰ ἐτερόχροα μετατρέψωσιν εἰς μέλανα, ὅτε λαμβάνει τὴν λεγράφημα τοῦ Μενάλκα, ὅτι μετὰ χαρᾶς οὗτος ἐπεσκέφθη τὴν Ἀγίαν Σοφίαν.

Ὁ ἀφηρημένος εἰς τὸ φυλάττειν τὰ μυστικά εἶνε τόσον ἐπικίνδυνος, ὅσον καὶ ὁ ἀδιάκριτος, ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ λησμοσύνης, ὁ δὲ ἐκ κουφονοίας. Ὁ Μενάλκας σκοπεῖ ν' ἀναθρέψῃ παρ' ἐαυτῷ φυσικόν τινα υἱόν του, τὸν εἰσάγει λοιπὸν εἰς τὸν οἶκον ὡς ὑπηρετήν· καίτοι δὲ μηχανᾶται τὰ πάντα, ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν ἀληθεῖ κατὰστασιν τοῦ νεανίσκου εἰς τὴν ὑποπτον σύζυγον, δεκάκις τῆς ἡμέρας τὸν ὀνομάζει υἱόν του. — Ἐλὰ ἐδῶ, υἱέ μου· ἐδώκατε καλὰ εἰς τὸν Πετράκη μου νὰ φάγῃ σήμερον; μὴ ἐργάζεσαι πολὺ, υἱέ μου· πρόσεχε τὴν υἱεὶάν σου, υἱέ μου.

Εἰς τὰς προσφωνήσεις εἶνε γελοῖος. Τὸν ὑπηρετὴν του καλεῖ Κύριε· τὸν γραμματέα του βρὲ σὺ, τὸν ἀρχιερέα Κύρ Ἰγνάτιε, Κύρ Θεοφιλε. Εὐρίσκεται μετὰ τινος Καθηγητοῦ· ὁ ἀνὴρ οὗτος σοβαρὸς τὸν χαρὰ κτῆρα καὶ σεβάσμιος τὴν ἡλικίαν τὸν ἐρωτᾷ περὶ τινος γεγονότος, ἐὰν πράγματι ἔχῃ οὕτω· ὁ Μενάλκας ἀπαντᾷ ταχέως, Μάλιστα, μάλιστα, Κυρία μου· ἔχει τρεῖς υἱούς καὶ δὲν κατῴρθησεν ἔτι νὰ καλῇ ἕκαστον ὀνομαστί· βλέπει τὸν Δημοσθένην του καὶ φωνάζει, Ἀριστοτέλη, ἔλα ἐδῶ· βλέπει τὸν Γεράσιμόν του, εἰς ὃν εἶχε δώσει παραγγελίαν τινὰ καὶ φωνάζει, διατί Δημοσθένη, δὲν ἔκαμες ὅ,τι σὲ εἶπα; — Δὲν εἶμαι ἐγὼ, πατέρα, ὁ Δημοσθένης. — Ἀ! καλὰ· ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ Δημοσθένης;

Φίλος τις παλαιὸς ἀποδημήσας, τὸν συγχαίρει ὅτι ἔχει σύζυγον πολὺ ὡραίαν καὶ πολὺ εὐγενῆ. — Βέβαια εἶνε πολὺ ὡραία καὶ πολὺ εὐγενής, ἀποκρίνεται ὁ Μενάλκας. — Ποῖον εἶνε τὸ ὄνομά της, δὲν μοὶ λέγετε; — Τὸ ὄνομά της; τὸ ὄνομά της... Ὁ φίλος μειδιᾷ, βλέπων τὸν Μενάλκαν τρίβοντα μάτην τὸ μέτωπον καὶ λέγοντα σοβαρῶς μετὰ πέντε λεπτῶν βαθείας σκέψεως καὶ ἐρεύγας. — Ἀ! εἶνε πολλὰ ἔτη ἀφ' οὗτου

τὴν ἐνυμφεύθην· ἐρωτήσατε τὴν ἰδίαν, θὰ ἐνθυμεῖται καλλίτερα.

Οὐδόλως ἄρα παράδοξον, ἐὰν λησμονῇ καὶ τὸ ἴδιον ὄνομα. Σπεύδει ποτὲ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἐρωτᾷ τὸν διανομέα, — Ἐχω ἐπιστολήν; — Τὸ ὄνομά σας, Κύριε; Ὁ Μενάλκας εὐρίσκεται εἰς δεινὴν ἀμηχανίαν, ἐν ᾧ ὁ διανομεὺς ἀδιάφορος ἐξακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν του. Ἀναχωρεῖ ζητῶν νὰ εὕρῃ τὸ ὄνομά του, τὸ ὁποῖον σχεδὸν εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν γλῶσσάν του. Καθ' ὁδὸν ἀνὴρ τις, βοὴν ἀγαθὸς, συναντῶν αὐτὸν οὕτω σύννουν, κράζει ἐκ τοῦ ἀντιθέτου πεζοδρομίου, Πῶς τόσον σκεπτικός, Κύριε Μενάλκα; — Σὲ εὐχαριστῶ, βρὲ, σὲ εὐχαριστῶ· καὶ ἐπιστρέφει, πρὶν ἢ ὁ φίλος τὸν πλησιάσῃ, ταχεὶ βήματι πρὸς τὸ ταχυδρομεῖον, ὅπου θριαμβευτικῶς ἀπαντᾷ, Κύριος Μενάλκας λέγομαι· ἔχω ἐπιστολήν;

Φίλος, καὶ ἰδίως φίλος τῆς καλῆς του συζύγου, τὸν ἐπισκέπτεται τὴν 9 ὥραν τῆς νυκτός. Τὸν δέχεται εὐγενέστατα ἀπὸ τῆς κλίμακος, ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, τὸν εἰσάγει κατ' εὐθείαν εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου ἀκριβῶς ἡ Κυρία Μενάλκα ἡμίγυμνος ἤδη ἡτοιμάζετο νὰ κατακλιθῇ. — Ὅριστε, Κύριε, εἰσέλθετε. Κραυγὴ ἐκπλήξεως τῆς Κυρίας ἀπωθεῖ ἔξω τοῦ κοιτῶνος τὸν σφριγῶντα φίλον, καὶ ὁ Μενάλκας μόλις αἰσθάνεται τὴν ἀναισθησίαν του, καθ' ἣς ἡ συβδία ἀπαγγέλλει τὴν αὐτὴν ἐκείνην νόκτα σφοδροὺς φιλιππικούς, μέχρις οὗ τὸν ἀποκοιμίζει. Ὁ δυστυχὴς ἀκουσίως ὑποθάλλει οὕτω τὰς ἐλπίδας τῶν στεναζόντων διὰ τὴν Κυρίαν Μενάλκα.

Ἀλλοτε, ἔχει φίλους ἱκανοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ· τοὺς προσεκάλεσεν, ὅπως διασκεδάσωσι. Μόλις παρέρχονται ὀλίγα λεπτὰ ἀπὸ τῆς ἀφίξεως αὐτῶν καὶ ἐνθυμεῖται ὅτι πρέπει νὰ παραγγείλῃ νὰ ἐτοιμάσωσι καφέν. Ἐξέρχεται ἐπὶ τούτῳ προθύμως, ἀλλ' ἅμα φθάς εἰς τὴν κλίμακα λησμονεῖ διατί ἐξῆλθε καὶ μόλις, ἀλλ' ἀμυδρῶς, ἐνθυμεῖται ὅτι εἶχεν ὄρεξιν διὰ καφέν. Καταβαίνει λοιπὸν. Τί ἐγίνε ὁ Μενάλκας; ποῦ ὑπῆγεν; ἐρωτῶσιν οἱ φίλοι ἀλλήλους· τέλος δὲ καὶ τοὺς δύο ὑπηρετάς· ὁ εἰς λέγει ὅτι θὰ ἀπεκοιμήθῃ ἐν τῷ κοιτῶνι, ὁ ἕτερος ὅτι θὰ εὐρίσκεται ἐν τῷ ἀποπάτῳ, ἀναγινώσκων βιβλίον ὅπερ

συνήθως φέρει μεθ' ἑαυτοῦ· ἡ εἰκασία αὕτη φαίνεται ἢ μᾶλλον πιθανή· διότι ὁ ὑπηρέτης διεβεβαίοντο ὅτι πολλάκις ὁ Κύριός του διήλθεν ἀναγινώσκων πλείονας ὥρας ἐν τῷ ἀποπλάτῳ ἢ ἐν τῷ γραφείῳ καὶ ὅτι ἐνίοτε ἐξερχόμενος ἐκεῖθεν ἀντὶ βιβλίου ἔφερεν ὑπὸ μάλης τὸ προστυχὸν σκεῦος. Τρέχουσιν οἱ φίλοι, οἱ μὲν ὥπως ἐξυπνήσωσιν, οἱ δὲ ὥπως ἐξάξωσι τὸν Μενάλκην ἐκ τοῦ προσφιλοῦς μελετητηρίου· ἀλλ' ἀμφότεραι αἱ εἰκασίαι ματαιοῦνται. Περιμείναντες δὲ μάτην ἐφ' ἱκανὸν ἀπέρχονται, ἐν ᾧ ὁ Μενάλκας περιμέσας νύκτας ἥρεμος ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ καφενείου, ὅπου καπνίζων ἐρέμβαζε.

Ἐν γένει ὁ ἀφηρημένος ἔνεκα τῆς λησιμότητος καὶ τῆς ἀναισθησίας του ἐκλαμβάνεται παρὰ πάντων πᾶν ὅ,τι δὲν εἶνε πράγματι. Τὸν θεωροῦσι βλάκα, διότι οὐδέποτε ἀκούει καὶ ὁμιλεῖ ἔτι ὀλιγώτερον! παράφρονα, διότι ἐκτός ὅτι αὐτολαλεῖ ὑπόκειται συνήθως εἰς μαρφασμούς γελοίους καὶ κινεῖ σπασμωδικῶς τὴν κεφαλὴν· ὑπερήφανον καὶ ἀγροίκον, διότι τὸν χαιρετᾷτε εὐγενῶς καὶ ἐκεῖνος ἀντιπαρέρχεται βλέπων ὑμᾶς ἀσκαρδαμυκτὴ, ἀλλὰ μὴδὲ τὴν κεφαλὴν του σείων ἀδιάκριτον, διότι ὁμιλεῖ περὶ χρεωκοπίας ἐνώπιον οἰκογενείας πρὸ ὀλίγου πτωχευσάσης, περὶ θανατικῆς ἐκτελέσεως ἢ περὶ ἰκριώματος ἐνώπιον ἀνδρός, οὗτινος ὁ πατὴρ ἐκεῖ ἀπέθανεν. Ὁ Μενάλκας οὔτε παρὼν, οὔτε προσεκτικὸς εἶνε εἰς τὰς μεταξὺ φίλων συζητήσεις· σκέπτεται καὶ λαλεῖ ταῦτοχρόνως, ἀλλὰ σπανίως οἱ λόγοι ἔχουσιν ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὰς σκέψεις· διὸ σχεδὸν αἰείπατε ὁμιλεῖ ἀσυναρτήτως καὶ ἀνακολούθως. Συνηθέστατα λέγει ναι, ὅταν πρέπη νὰ εἴπῃ ὅχι· καὶ ἐὰν εἴπῃ ὅχι, ἐστὲ βέβαιοι ὅτι ἐννοεῖ ναι. Ἐν ᾧ δὲ σᾶς ἀποκρίνεται μετὰ τοσαύτης περισκέψεως, ἀνοίγει καλῶς καὶ τοὺς δύο ὀφθαλμούς· ἀλλὰ νομίζετε ὅτι βλέπει ὑμᾶς ἢ ἄλλον τινά; Συναναστροφόμενοι αὐτὸν καὶ εἰς στιγμὰς, καθ' ἃς φαίνεται ποιῶν χρῆσιν τῶν αἰσθησέων του, δὲν ἀκούετε σχεδὸν φράσεις, ἀλλὰ λέξεις στερεοτύπους καὶ ὀλιγοσυνλλάβους. *Μάλιστα· εἶνε ἀληθές· περίεργον· ναι δά· πραγματικῶς· μοι φαίνεται.*

Παρ' αὐτῷ τέλος καὶ αἱ αὐτόματοι κινήσεις μεταβάλλουσι συχνότατα φάσιν. Πα-

ραπατεῖ ἐν τῇ ὁδῷ καὶ, ἀντὶ διὰ μικρᾶς κινήσεως τῶν χειρῶν νὰ εὕρῃ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ σώματος, κλίνει ὅλος ἐκεῖ ὅπου μᾶλλον βαρύνει, ὥπως μετὰ μείζονος ὀρμῆς πέσῃ ἐπὶ βορβόρου ἢ κατὰ πετρῶν.

Ἀνάπτων σιγᾶρον ἐκ κηρίου, καίει ὀλίγον τὸν δάκτυλον· ἀντὶ δὲ νὰ φέρῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα, ὥς ἤθελε πράξῃ καὶ αὐτὸς ὁ πίθηκος, κρατεῖ αὐτὸν ἀκίνητον παρὰ τῇ φλογὶ καὶ φουσῶν προσπαθεῖ νὰ σβέσῃ τὸ κηρίον.

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΣ.

Ὁ ποιητὴς οὐδέποτε σχεδὸν γράφει σκέψεις, ἐνῷ κυρίως δι' αὐτῶν δείκνυται ὀρθὸς καὶ βαθὺς ὁ πεζὸς λόγος· καὶ ὁμοῦς αἰσθάνεται τὰς σκέψεις ὁ ποιητὴς, βαθύτερον ἴσως τοῦ πεζογράφου, διὰ τὸν λόγον ὅτι, πρὸς ἔκφρασιν τῶν ἰδεῶν του, οἰκτιδήποτε καὶ ἂν ὥσιν αὐταί, ἢ καὶ χάριν τῆς ὁμοιοκαταληξίας ἀπλῶς γενόμεναι, ἀνάγκη πᾶσα ἐπὶ πολὺ νὰ ἐργασθῇ διανοητικῶς· διαρκούσης δὲ τῆς ἐπιβλητῆς ταύτης ἐργασίας πληθὺς σχολίων, ἐπόψεων διαφόρων καὶ πορισμάτων παρίστανται αὐτῷ ἀναγκαίως, ἐκ τὸς ἂν ὑποθέσωμεν ἡλίθιον στιχουργοῦντα τὰς λογοκλοπίας του. Τὰ πορίσματα ταῦτα εἶνε μᾶλλον ἢ ἥττον καλὰ, ὀρθὰ, λαμπρά, ἐπαγωγὰ· παρεκτρέπουν τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἐπαναφέρουν εἰς αὐτήν, ἐπεξηγοῦν, γοητεύουν, εἶνε φλέβες ἀπλαῖ μεταλλείου διὰ τὸν πεζογράφον, ἀνταύγειαι πρίσματος διὰ τὸν ποιητὴν. Ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ ὀρμῶσα συλλαμβάνει ἰδέαν μητέρα, ἐξ ἧς ἄλλαι γεννῶνται· προσκολλᾶται ὁ ποιητὴς εἰς ταύτην, ἀλλ' ὁμοῦς δυσκόλως ἀποφασίζει ν' ἀπαλέσῃ τοὺς καρπούς τῆς σκέψεως, ὥστε εἰς τέσσαρας γραμμὰς τὰς ὁποίας γράφει ἐμπεριέχονται αἱ ἐκ τῆς μητρὸς ἰδέας γεννηθεῖσαι· — ἰδοὺ ἡ λεγομένη ποίησις, τὸ ἐμβάλλον δηλαδὴ τὸν νοῦν εἰς σκέψεις ἀπληθείας. Πᾶς ἀξιοσημείωτος στίχος ἀλη-